

HET LIED DER ENGELEN
door
Elisabeth.

NWKERK, O. F. CALLENBACH.

HET LIED DER ENGELEN

DOOR

ELISABETH.

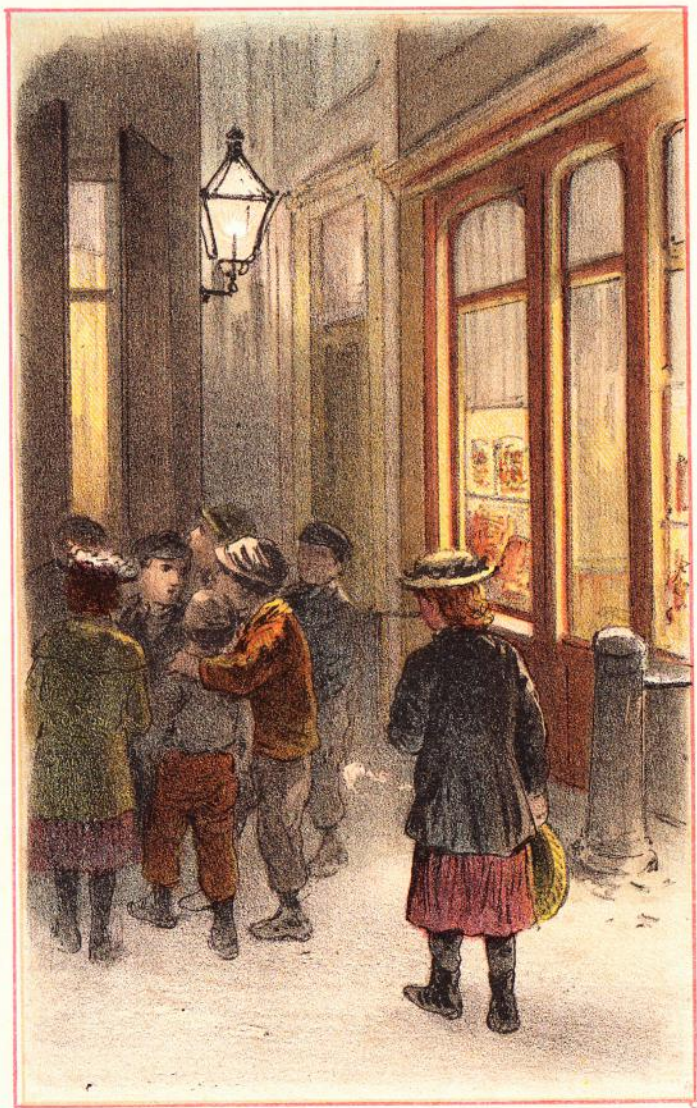
TWEEDE DRUK.

NIJCKERK,
G. F. CALLENBACH.

I.

Het was een koude Decemberavond; den geheelen dag had het gesneeuwd en zoo sombergrijs zag de lucht, dat het wel scheen of het den ganschen nacht zou blijven doorsneeuwen. Men zag dan ook niet veel menschen op de straten van de groote handelsstad, waarin wij onze jeugdige lezers binnenleiden, want ieder die niet bepaald op straat moest zijn, zat liever thuis bij de gezellige kachel. Wat was het al vroeg donker, wat lange, lange avonden! Zie, de lantaarnopsteker haast zich zooveel hij kan om de lantaarns te ontsteken, de oude man verlangt zeker ook om spoedig thuis te komen. Nu is hij in eene nauwe straat in eene der buitenwijken van de stad; daar steekt hij weer eene lantaarn aan, tot groote blijdschap van een klein meisje, dat al geruimen tijd voor het venster van eene bovenwoning heeft zitten uitkijken of het licht nog niet haast wordt ontstoken.

't Was zoo heerlijk als die groote straatlamp brandde, want dan werd het licht in het duistere kamertje; den geheelen avond de lamp branden dat kon

niet, de olie was zoo duur en zoo gauw op. Als het zoo donker werd, dan was Marietje bang, want moeder lag zoo stil en sprak bijna niets. Toen moeder nog gezond was, ja, toen was het gansch anders, dan zat Marietje in het schemeruurtje op haar schoot en vertelde moeder haar van den heerlijken tijd, dat vader nog leefde; die lieve goede vader, hij was nu dood, in den hemel, had moeder gezegd. Maar moeder zou wel gauw beter worden en weer des Zondags met haar gaan wandelen net als vroeger, wat duurde ziek zijn toch lang! Zoo peinsde het kleine meisje, dat daar op dien guren Decemberavond voor het venster zat. Het licht van de lantaarn wierp een flauw schijnsel in de kamer; nu onze oogen een weinig aan het duister gewend zijn, kunnen wij eens rondzien in het eenvoudige vertrek. Aan den muur een paar platen — Bijbelsche voorstellingen schijnen het te zijn — op den kleinen schoorsteenmantel een klokje, en een paar vaasjes, welke men het niet zou aanzien, dat zij eens nieuw geweest zijn; in den eenen hoek van het vertrek een soort van kabinet en in het midden eene tafel en eenige stoelen. In den anderen hoek zien wij eene bedstede, waarvan de gordijnen half toegeschoven zijn, en daar op die heldere witte kussens ligt de kranke moeder van Marietje. Zij slaapt onrustig en bij het matte schijnsel der lantaarn ziet men, hoe bleek en vermagerd het gelaat der zieke is. Ja, in de laatste dagen was zij hard achteruit gegaan; de krankheid, die reeds een jaar lang haar lichaam sloopte, maakte

nu snelle vorderingen en dezen morgen had de dokter gezegd: „dat het wel spoedig zou afloopen.”

Marietjes moeder had het gehoord, want al had de dokter de deur der kamer gesloten, toen hij deze woorden tot de buurvrouw sprak, hij had vergeten zachter te spreken dan gewoonlijk, zoodat de zieke alles had verstaan. 't Zou afloopen, spoedig, ja, dat had zij al lang gevoeld — en verlangd ook, sinds den dag waarop men haar man, den braven metselaar, had thuisgebracht bewusteloos en bloedend, zooals men hem had gevonden, nadat hij van een steiger gevallen was. Toen hij eenige uren voor zijn dood uit die zware verdooving ontwaakte, had hij zoo rondgekeken — alsof hij iets zocht; hij kon niet meer spreken, maar zijne vrouw had gedacht, dat hij zijn lievelingetje, zijn kleine Miesje, zooals hij haar altijd noemde, wilde zien en zij had het kindje vlak bij zijn bed gebracht. Met zijne zwakke handen had hij het aardige krullerkopje gestreeld en met tranen in de oogen naar boven gewezen, alsof hij zeggen wilde, dat de Hemelsche Vader wel voor het arme vaderlooze kind zou zorgen. Toen was hij gestorven, heel zacht en kalm; dit was nu vijf jaren geleden, vijf lange, lange jaren. En nu zou zij hem spoedig volgen en haar lijden weldra geleden zijn. Gedreven door eene onuitsprekelijke behoefte om alleen te zijn, had zij de buurvrouw, die reeds een paar nachten bij haar gewaakt had, weggezonden en haar gezegd dien nacht maar eens goed te slapen: „zij zou haar misschien nog menigen nacht noodig hebben.”

Eene onrustige beweging van de zieke deed Miesje opschrikken, zij verliet hare plaats aan 't venster en liep op hare teentjes naar het bed. Moeder was wakker geworden en toen Marietje voor de bedstede kwam, strekte zij met moeite hare vermagerde hand naar haar dochtertje uit.

„Miesje, lieveling,” fluisterde zij, „kom bij mij zitten — daar vlak voor mijn bed, zoo, nu kan ik je goed zien; moeder is zoo ziek, mijn kindje, zoo benauwd.”

„Zal ik u nog eens van het nieuwe drankje geven, moeder?” vroeg het kleine meisje.

„Neen, mijn lieveling, maar ik wilde zoo graag nog eens met je spreken; als moeder je nu eens zeide, dat zij naar vader ging, zoudt ge dan niet blijde zijn?”

„Naar vader, moedertje? Ja, laten wij samen naar vader gaan! Wat zal vader blij zijn, als hij ons ziet, hij zal zeggen: „daar is moeder, — en Miesje ook! nu zijn wij alle drie in den hemel.”

„Maar Miesje, mijn kindje, moeder gaat alleen naar den hemel, moeder kan haar kindje niet medenemen; Miesje moet hier blijven en wachten tot het ook voor haar tijd is om daarheen te gaan.”

Het had de arme vrouw moeite gekost deze woorden uit te spreken, want met een onuitsprekelijk angstigen trek op het lieve gezichtje had Miesje de zieke aangehoord. Alles had zij niet begrepen, maar wel, dat moeder heenging en dat zij, die nooit, nooit een uur zonder moeder geweest was, alleen zou moeten achterblijven.

„O! moeder ga niet heen, neem mij mede, neem mij mede naar den hemel!” snikte het arme kind en klemde zich hartstochtelijk aan hare kranke moeder vast. Het was een moeilijk oogenblik voor de arme zwakke vrouw, die toch al zoo benauwd was.

„Miesje, lieveling,” fluisterde zij, toen het wanhopige snikken begon te verminderen, „steek nu de lamp eens aan en lees moeder iets voor uit den Bijbel!”

Dat behoefde de zieke geen tweemaal te zeggen. Moeder voorlezen? Grooter genot kende het kleine meisje niet! Zij droogde hare tranen, stak de lamp aan, nam den Bijbel, die in een hoek van het kabinet lag, en kwam weer voor het bed zitten.

Moeder had de oogen gesloten en de handen gevouwen; Miesje wist niet, wat zij opzoeken zou, 't was pas sedert de laatste weken, dat de zieke vrouw haar nu en dan gevraagd had uit het groote boek voor te lezen; wat was het kind blijde, dat zij op school zoo goed lezen had geleerd! 't Was heel jammer, dat zij in den laatsten tijd niet naar school geweest was, omdat moeder niet alleen kon blijven en zij hare hulp noodig had.

Wat zou zij lezen? Zij wilde de kranke niet storen en zocht en zocht of zij niet hier of daar ergens een vouwtje of papiertje vond. Ja, daar was eene groote vouw; dit gedeelte zou zij maar nemen: zij boog zich een weinig voorover en las het tweede hoofdstuk van het Evangelie van Lukas, het heerlijke Kerstverhaal, dat ons spreekt van dien stal te Bethlehém, dat Kind in de kribbe, die herders op de duistere velden van

Efratha; van dat hemelsche licht, die blijde boodschap, die heerlijke woorden van het lofied der engelen: „Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” Miesje begreep niet veel van die heerlijke Schriftwoorden, want ach, moeder had haar nooit veel gesproken van den Heiland, Die op aarde kwam om zondaren zalig te maken, Die kinderen in Zijne armen nam om ze te zegenen.

„Vrede op aarde,” herhaalde de kranke zacht, maar duidelijk, „vrede, welbehagen.” . . . .

Miesje las niet verder; zij sloot den Bijbel en daar zij door hare hartstochtelijke droefheid van zoeven moe en slaperig was geworden, kleepte zij zich spoedig uit en draaide de lamp neer; weldra was ze naast moeder in een rustigen slaap verzonken. Zij wist niet, dat in dienzelfden nacht, terwijl zij zoo heerlijk sliep, moeders magere klamme hand zegenend rustte op haar hoofdje en brandende tranen vielen op haar blozend gezichtje. Zij wist niet, dat de woorden, die zij dien avond had voorgelezen, de arme zieke al die heerlijke uren te binnen hadden gebracht, toen zij nog vertrouwde op dien Heer, Wiens komst vrede brengt aan degenen, die in Hem gelooven — en ook zij den Heiland van zondaren zoo vurig liefhad. Maar toen beproeving en moeite, leed en smart, ziekte en dood kwamen, waar was haar geloof en blijmoedig vertrouwen gebleven? Zoo vaak had het haar toegeschenen, alsof de Heer haar had verlaten, alsof zij alleen was met haar kommer en verdriet op deze

groote, groote wereld. Maar 't was of in deze laatste lange, bange nachten al die twijfelingen langzamerhand werden weggevaagd en dezen avond was dit haar zoo wonderbaar duidelijk geworden: al had zij den Heer verlaten, Zijn oog had steeds op haar gerust vol liefde en mededoogen; dat oog vol ontferming en genade voor afgedwaalden als zij. Een Heiland van zondaren, ja, dat was Hij; ook voor haar stond het heerlijke woord geschreven: „Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen witter worden dan sneeuw.” Al dien twijfel aan Zijne liefde, al die bittere gedachten en overleggingen, al dat ongeloof en dat wantrouwen stonden haar nu zoo helder voor den geest, maar even duidelijk gevoelde zij, dat Hij, Die op aarde gekomen was om zondaren zalig te maken, ook hare zonden aan 't kruis gedragen en hare ongerechtigheden op Zich genomen had, zoodat zij in dit vast geloof in vrede kon nederliggen. Miesje wist niet, dat in dienzelfden stillen, donkeren winternacht, terwijl zij zoo heerlijk droomde, dat moeder weer heelemaal beter was, Gods Engelen kwamen om haar met zich te nemen naar den hemel en dat de kranke vrouw heengegaan was met de woorden: „vrede, welbehagen” op de stervende lippen en met een glimlach van vertrouwen op het bleeke gelaat.

In de grijze morgenschemering ontwaakte het moederlooze kind, onbewust van hetgeen haar ontgenomen was. Zij stond haastig op en keek naar moeder, die nog scheen te slapen; wat zag zij bleek en wat lag zij stil! Miesje drukte een kus op het roerlooze

gelaat, 't welk daar zoo kalm en zoo vredig nederlag; wat was moeder koud, zij zou haar nog maar eens warm instoppen, dat had zij zoo dikwijls gedaan als moeder nog wat bleef liggen, terwijl zij de kachel aanmaakte; heel voorzichtig zou zij het doen, opdat de zieke vooral niet wakker werd. Zoo gezegd, zoo gedaan; onhoorbaar sloop Miesje door de kamer, maakte de kachel aan en zette haar boterham klaar. Moeder sliep nog altijd; het kind had haar boterham reeds opgegeten en nog verroerde de zieke zich niet. Wat zag zij toch bleek en wat was zij koud! Het kind besloot maar eens even naar buurvrouw beneden te gaan en haar te vragen om eene warme kruik, want moeder had wel eens gezegd: „Miesje, ik ben zoo koud, geef mij eens eene kruik met heet water.”

Voorzichtig opende het kleine meisje de deur en kwam na eenige oogenblikken terug met buurvrouw, die met één oogopslag zag, dat Miesjes moeder was gestorven. 't Duurde lang, eer het arme kind wezenlijk wilde gelooven, dat moeder was heengegaan en 't kostte moeite om haar te overreden niet bij de doode te blijven, maar met buurvrouw mede te gaan. Toen zij eindelijk begreep, dat moeder haar nooit meer roepen of met haar spreken zou en zij hare hulp niet meer noodig had, brak zij weer in een hevig snikken uit en buurvrouw had de grootste moeite haar tot bedaren te brengen.

„Wat moet er nu met Marietje gebeuren?” Zoo vroeg de eene buurvrouw aan de andere. Na de begrafenis zou er al bitter weinig geld overschieten, gesteld

dat er genoeg gevonden werd om de overledene op eene fatsoenlijke wijze „onder den grond te krijgen.” Miesjes moeder had een paar dagen geleden aan buurvrouw gezegd, dat men het geld voor hare begrafenis in een zakje in het kabinet zou vinden, verder had zij over niets gesproken. Zij scheen weinig of geen familie te hebben gehad; ze had altijd zoo stil geleefd, zich met bijna niemand ingelaten en met naaiwerk den kost verdiend; men kon aan alles zien, dat zij vroeger, toen haar man nog leefde, in „goeden doen” was geweest. De opbrengst van de meubelen zou bitter weinig zijn: wat moest er dus met Miesje gebeuren?

Uit een onderzoek, ingesteld door het armbestuur, bleek, dat de ouders van het weesje beiden lidmaat van de Hervormde kerk waren geweest en Miesje recht had in het weeshuis opgenomen te worden. Maar dit was reeds lang te klein geworden om aan al de aanvragen tot plaatsing te voldoen, dus kon men het kind vooreerst niet opnemen, en er werd besloten haar voor onbepaalden tijd „ergens te besteden.” Maar waar? „Weet ge wat,” stelde de bewoonster van de kamer naast die der overledene voor: „laat het kind bij mij komen, ik kan haar best gebruiken, zij is een handig dingetje; zij kan, terwijl ik uit werken ga, op mijne kinderen passen, dan zal ik haar tegen eene kleine vergoeding den kost geven. Kleeren zal zij vooreerst wel niet noodig hebben, en later kunnen wij verder zien: bevalt het mij niet, dan kan ik haar immers „als er plaats is” altijd nog wel naar 't weeshuis brengen.”

Dit voorstel werd door (de) armvoogden goedgekeurd; zoo was dus Miesjes lot voorloopig beslist en kwam het weesje dienzelfden dag nog in haar nieuw tehuis.

 II.

Eene week was er verloopen sedert den morgen waarop Miesjes moeder het huis was uitgedragen en in een zwarten wagen gereden was naar 't kerkhof. Miesje had zoo graag mede willen gaan om te zien, waar zij moeder brachten, maar buurvrouw had haar gezegd, dat zij thuis moest blijven en met veel tranen had zij zich hierin geschikt. De eerste dagen na moeders dood was de buurvrouw zeer vriendelijk en zacht voor het weesje geweest, maar toen er meer dan eene week was verloopen en het kleine meisje nog even treurig en stil bleef, vond zij, dat het toch wel tijd werd dat Miesje zich een weinig tegen hare droefheid inzette. Zij meende, dat wanneer het kind eerst maar eens goed aan 't werk was, alles zich wel schikken zou: lieve tijd! er waren immers zooveel kinderen, die geene moeder meer hadden en die toch gezond en vroolijk waren, waarom zij dan ook niet?

Zoo redeneerde buurvrouw bij zichzelf en Miesje werd dus aan het werk gezet; van naar school gaan was geen sprake meer, het kind kon immers lezen en wat schrijven ook, meer had zij niet noodig. Er was

genoeg werk te vinden in de kamer van vrouw van Achten (zoo heette de buurvrouw, die Miesje tot zich genomen had). Baas van Achten was reeds drie jaren geleden gestorven en nu verdiende zijne weduwe den kost voor zich en hare beide kinderen door uit werken te gaan. Voordat Miesje bij haar in huis kwam, had zij elken morgen de kinderen, die drie en vier jaar oud waren, naar de kinderbewaarplaats gebracht, maar nu vond zij, dat Miesje wel op hen passen kon en dus dit geld kon worden uitgespaard. Zoo moest het negenjarige kind de twee kleinen aankleeden, de kachel aanmaken, de kamer vegen en, als vrouw van Achten uit werken was, voor de twee kleine jongens zorgen. Het waren een paar lastige, ondeugende bengels, die al heel gauw den baas over haar speelden en het haar dikwijls moeilijk genoeg maakten. Geen wonder dat het arme kind dikwijls verlangde naar haar lief bleek moedertje en met oogen vol tranen dacht aan den heerlijken tijd: „toen moeder nog leefde.”

Zoo gingen weer bijna twee weken voorbij en het Kerstfeest stond voor de deur; het heerlijke Kerstfeest, dat allen, arm en rijk, oud of jong, toeroept: „de Heiland is ook voor u geboren;” het blijde feest, dat licht en warmte verspreidt in onze harten. Maar het Kerstfeest zou geen feest zijn voor Miesje, want buurvrouw ging nooit naar de kerk en las nimmer in den Bijbel: „zij hield zich met al die dingen niet op, dat was goed voor menschen, die daar recht den tijd voor hadden,” Wat Miesje zich van vorige jaren herinnerde, was, dat moeder op dien dag met haar naar de kerk ging,

„omdat het Kerstfeest was” en toen zij eens gevraagd had: „wat is dat, Kerstfeest?” toen had moeder haar verteld van het Kind Jezus dat in een’ stal geboren was; zij had dit zulk eene mooie geschiedenis gevonden en dikwijls had zij gevraagd of moeder haar nog eens vertellen wilde van het Kindje, dat daar in eene kribbe lag, en in doeken gewonden was. Waarom dit Kindje op aarde gekomen was, wist Miesje niet, want dat had moeder haar nooit verteld.

Het was de dag voor Kerstmis; vrouw van Achten kwam dien middag bijzonder vroeg thuis en zag er ook buitengewoon vroolijk en opgewekt uit; dit was niet te verwonderen, want de mevrouw bij wie ze dien dag gewerkt had, had tegen haar gezegd: „daar Antje, dat is voor de feestdagen,” — zij had haar een rijksdaalder in de hand gedrukt en ook een pak kleeren en nog een rijksdaalder medegegeven voor het weesje „dat zij zoo liefderijk tot zich genomen had.”

Vrouw van Achten had dus wel reden om in haar schik te zijn; onderweg had zij gedacht, dat het nog zoo kwaad niet was. Miesje bij zich te hebben genomen; zij had er anders reeds dikwijls over gedacht om het kind toch maar in ’t weeshuis te doen of er ten minste met de „heeren” eens over te spreken, want ze was altijd zoo stil en bleek: „zoo chagrijnig;” — maar neen! ze zou er nu nog maar een poosje mee wachten.

„Kinderen,” zeide zij, toen zij hare woning binnenkwam, „omdat het morgen Kerstfeest is, zal moeder van avond eens tracteeren op krentenbrood. Je weet

wel dien bakker een paar straten hier van daan, Marietje? haal jij daar even een krentenbrood; hier is geld, maar gauw terugkomen hoor!"

Miesje stond dadelijk op, nam een mandje en het geld, en verliet het huis. Het was ongeveer zes uur, maar reeds was 't geheel donker in de buitenwijk, waar zij woonde, en waar slechts hier en daar eene lantaarn brandde. Het kind was echter gewend boodschappen te doen voor hare pleegmoeder; dikwijls werd zij 's avonds laat nog uitgestuurd om het een en ander te halen. Zij liep langzaam voort, want zij was wat moe; de kinderen waren zoo lastig geweest en hadden haar zóó geplaagd, dat zij eindelijk in een hoek van de kamer was gaan zitten en bitter om moeder geschreid had.

Eensklaps hief zij 't hoofdje op en luisterde aandachtig; was dat geen gezang, dat zij daar hoorde? Waar zou het vandaan komen? Zij was nu in de straat, waar de bakker woonde; ongeveer in 't midden moest zij wezen en hoe dichterbij den winkel kwam, hoe duidelijker zij het zingen hoorde. Juist tegenover den bakker zag zij een troepje kinderen, die vlak tegen de vensters van een mooi groot huis stonden te luisteren; ja, daar kwam de muziek zeker vandaan. Eventjes, heel eventjes maar, moest Miesje er ook naar hooren, met moeite veroverde zij een plaatsje onder de kinderen en luisterde opmerkzaam, totdat het lied uit was. De luiken van het huis waren niet geheel en al gesloten en daardoor kon men naar binnen in de kamer zien. Miesje keek door de reet en

zag zoo iets schoons, als zij nog nooit gezien had: eene groote zaal, schitterend verlicht door eene kristallen gaskroon, de wanden bedekt met prachtige schilderijen en groote spiegels, die al dat licht en de kostbare meubelen duizendvoudig weerkaatsten. In het midden stond eene groote tafel, bedekt met een wit kleed; allerlei pakjes van verschillende grootten waren hierop uitgestald; daar omheen stonden allemaal jongens en meisjes, keurig aangekleed, en een heer in 't zwart, die . . . . .

„Toe, laat mijn nou ook reis keiken” klonk het eensklaps, en een ferme duw van een naast haar staanden jongen gaf Miesje een duidelijk bewijs, dat het recht van den sterke ook geldt in de kinderwereld. Al kon zij nu niets meer zien, zij moest toch nog even luisteren, misschien begonnen die mooie kinderen straks weer te zingen. Het scheen daarbinnen wel erg warm te zijn, niettegenstaande het vroom, en Miesje van koude bibberde, want op eens werden de ramen een eind opengeschoven en de luiken dicht getrokken. „Da's jammer, nu kunnen we niets meer zien en ze zingen ook niet meer,” riepen de kinderen, die voor de vensters verzameld waren, en de een na den ander trok af.

Miesje ging echter niet heen, maar bleef nog vlak voor het venster staan, duidelijk hoorde zij nu een mannestem, zeker de stem van den zwarten heer, dien zij daarstraks had gezien; tusschenbeide verstond zij een paar woorden, want het was zoo stil in de straat, zooals: „de Heer Jezus geboren voor u” — „Hem liefhebben,” — „Hij werd arm om u rijk te

maken," en dan weer, na een poosje, hoorde zij klaar en duidelijk: „Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen." Het werd het kind wonderlijk te moede, toen zij die woorden hoorde; vooral toen, terstond nadat die ééne stem ze uitgesproken had, het gansche kinderkoor inviel met het lied: „Eere zij God, eere zij God!" enz. Ja, dat waren de woorden, die zij haar moedertje had voorgelezen op dien laatsten avond van haar leven; duidelijk had zij gehoord, hoe moeder herhaald had: „vrede, welbehagen." Waarom was er zulk eene wonderbare zalige vreugde op moeders gelaat gekomen, wat waren het toch voor woorden, wat beteekende toch dat alles wat zij zoeven gehoord en gezien had? O! was er tóch maar iemand wien zij het vragen kon!

Zoo dacht het arme kind daarbuiten op de koude straat; zij bleef staan, totdat de laatste tonen van het lied uitgestorven waren, toen bedacht zij opeens met schrik, dat buurvrouw ál dien tijd op haar had zitten wachten. Zoo spoedig mogelijk liep zij naar den bakker, kocht het krentenbrood en liep op een draffe naar huis.

„Zoo, ben je daar eindelijk, ondeugend kind! Heb ik je niet gezegd, dat je dadelijk terug moest komen? Zeker hebt ge weer staan suffen en droomen onderweg, nu, voor je straf zult ge niets van het krentenbrood hebben, marsch, naar bed, stoute meid!" Met deze woorden ontving vrouw van Achten haar. Miesje hoorde zwijgend dien woordenvloed aan, zij kon niets tot hare verontschuldiging inbrengen, want buurvrouw

zou haar toch niet begrijpen; ook was haar hoofdje zóó vervuld met alles wat zij gehoord en gezien had, dat zij het eigenlijk wel heerlijk vond naar bed te gaan om rustig te denken aan moeder en aan het lied. Toen zij daar in het nauwe donkere kamertje, dat vroeger voor bergplaats gediend had, op haar stroomatras lag, zag zij steeds die heerlijk verlichte zaal voor zich. Zou het in den hemel bij moeder ook zoo mooi zijn? Maar moeder lag immers in 't graf — hoe kon zij dan in den hemel zijn? O! kon zij het nog maar eens even aan moeder vragen; als zij eens naar het kerkhof ging, naar moeders graf, en dan daar eens vroeg of moeder haar mée wilde nemen, wie weet of zij dan niet gaan mocht! Zij was hier zoo alleen en zij verlangde zoo naar haar. Ja, dat zou zij doen, morgenochtend heel vroeg opstaan; morgen was het Zondag en dan sliep buurvrouw altijd langer dan anders: zij zou stilletjes uit het huis gaan, de menschen beneden waren toch zoo vroeg op, en dan naar het kerkhof, naar moeders graf. Toen alles stil was in het huis en alle bewoners rustig sliepen; lag Miesje nog wakker; zij verlangde met koortsachtige spanning, dat het maar morgen mocht worden. Dat zij niet maar zoo stilletjes mocht wegloopen en buurvrouw haar streng zou straffen als zij terugkwam, daaraan dacht zij niet, haar bezielde slechts eene gedachte en die was . . . naar moeder! met moeder spreken.

Reeds om half zeven was Miesje klaar wakker. Zoo goed en zoo kwaad als het ging, kleepte zij zich in het donker aan en opende voorzichtig de deur van

haar kamertje. Met ingehouden adem sloop zij voorbij de bedstede van buurvrouw, maar deze, vermoed van het werken, sliep gerust, evenals de beide kinderen. Zij hoorden dus niet, hoe Miesje de deur der kamer opende en de trap afgang. Gelukkig! de deur van het huis stond juist open, want de benedenbewoners, die eene drukke melkzaak hadden, waren altijd voor dag en dauw op om hunne klanten te bedienen; zij letten niet op het kleine meisje, dat reeds zoo vroeg op Kerstmorgen de deur uitliep. Miesje haalde ruimer adem, toen zij zich goed en wel op de straat bevond; zij was aldoor bang geweest, dat buurvrouw wakker zou zijn geworden en haar geroepen zou hebben. Alles was nog zoo rustig en stil op straat, wel was het bitter koud, maar toch scheen de vriendelijke Kerstzon.

Het kerkhof was een heel eindje ver, maar Miesje was daar vaak met moeder geweest, zoodat zij den weg zeer goed wist; ook het graf van vader kon zij gemakkelijk vinden. Maar moeders graf, waar was dat? Hoe zou zij te weten komen, waar zij dat vinden moest? Daar schoot haar eensklaps te binnen, hoe hare moeder zoo dikwijls had gezegd, als zij bij vaders graf stonden: „Ja, Miesje, spoedig zal men mij hier ook nederleggen naast je vader — en wie zal dan voor mijn arm kindje zorgen?” Nederleggen naast vader — dus naar vaders graf moest zij gaan, daar lag moeder ook. De doodgraver had het kleine meisje meermalen gezien en altijd een vriendelijk praatje met haar gehouden; hij wist, dat hare moeder ook gestor-

ven was en opende dus terstond het hek voor haar. „Wat moet het kleine ding hier zoo vroeg, wat ziet ze bleek en wat is ze mager geworden, arm stumpertje,” mompelde de oude man; hij had haar wel achterna willen gaan en haar willen vragen of zij niet een boterham en wat warme melk wou hebben, maar 't was zoo koud en daarbinnen brandde de kachel zoo heerlijk; hij verlangde al weer terug naar de warme kamer, waar hij juist zoo genoeglijk een kopje koffie had zitten drinken, toen hij de bel voor het hek gehoord had. Hij bromde nog zoo iets van „arm kind” en ging toen zijn woning binnen.

Onderwijl was Miesje, zoo spoedig hare voetjes haar dragen konden, naar het graf van haar vader geloopt; ja, daar was het: in de tweede laan van het hek af. Daar lagen dus vader en moeder allebei; waarom lag Miesje ook niet bij hen? Het arme kind knielde neder op den grafheuvel en snikkend riep zij: „Moeder, lieve moeder, hoort u mij niet? Ik ben zoo alleen, moeder, ik weet niet, hoe ik bij u in den hemel moet komen, en wat het lied beteekent! Och, neem mij toch mede, laat mij toch niet alleen hier blijven!”

Maar moeder antwoordde niet; geene zachte hand werd liefkoozend op het hoofdje van het kind gelegd, geene vertroostende woorden werden tot haar gesproken, de vochtige aarde bleef even koud als altijd, — en toch zag Een, oneindig teederder dan de liefdevolste moeder op aarde, op het moederlooze kind neder, dat schreide alsof haar hartje zou breken. Scheen het, dat niemand zich om haar bekommerde,

het oog van den Hemelschen Vader rustte vol mededoo- gen op Zijn schaapje, dat daar eenzaam en bedroefd nederlag, omdat Hij in Zijne ondoorgrondelijke wijs- heid en liefde hare moeder van haar had genomen in Zijn hemel.

III.

In diezelfde stad was er dienzelfden Kerstnacht nog een klein meisje, dat ook niet slapen kon. Zij was niet ziek en niet bedroefd ook, o, neen! zij was zoo gezond als een vischje in het water en ze had alles wat haar hartje begeerde; toch lag zij rusteloos te woelen in haar heerlijk zacht bedje en hare heldere oogen wilden zich maar niet sluiten. Geen wonder, want Nelly, zoo heette de kleine rustelooze, had een heerlijken dag in 't vooruitzicht; zij kon niet slapen van plezier. Morgen was het Kerstfeest! en mor- genmiddag zou er Kerstfeestviering zijn op de Zon- dagsschool, dat was al één heerlijk, heerlijk ding, en dan was er nog iets wat zij niet minder prettig vond: morgen was het ook Nelly's verjaardag. Als men zoo negen jaar wordt en een verjaardag niets voor ons is dan een dag van louter genot, van allerlei heerlijke verrassingen, dan is het waarlijk niet te verwonderen, dat de gedachte alleen aan al die heerlijke dingen ons den slaap uit de oogen drijft.

Nelly was het eenige kind van dokter van Hall;

hare ouders hadden haar hartelijk lief. Sommige menschen dachten wel eens, dat zij wel een bedorven kindje moest wezen: haar papa was zoo rijk en zij had broertjes noch zusjes; maar dan vergaten die menschen, dat Nelly's ouders den Heer liefhadden en iederen dag van Hem wijsheid en verstand vroegen om hun eenig dochtertje zoo op te voeden, als Hij wilde, dat zij opgevoed werd.

Nelly was een aardig kind, altijd even vroolijk en opgeruimd, maar zij had éen groot gebrek: zij was erg zelfzuchtig en dacht dikwijls, dat al de dingen, die zij dagelijks ontving, haar eigenlijk toekwamen, omdat, nu ja, omdat zij Nelly was. Zij had nog zoo weinig gezien van de armoede en ellende, die in de wereld te vinden zijn, ze kon nogal eens gauw pruttelen, als iets haar niet naar den zin was, maar gelukkig duurde zulk eene booze bui nooit heel lang.

„Morgen, ja morgen, o, heerlijk! wat zou ik wel van papa en mama krijgen? En dan dat heerlijke feest op de Zondagsschool en die mooie liederen, die wij geleerd hebben, en waarnaar papa en mama ook komen luisteren! Was het maar morgen; — wat duurt die nacht toch vreeselijk lang!” zoo dacht kleine Nelly en keerde zich nog eens om en om; eindelijk, daar kwam Klaas Vaak, heel stilletjes, voetje voor voetje, en strooide zand in haar heldere kijker-tjes; zij wilde ze weer opendoen, maar zij vielen van zelf weer dicht en het duurde niet lang of het kleine meisje lag rustig te slapen.

Bij het krieken van den dag was onze kleine jarige

reeds wakker; zij kon het uurtje van opstaan haast niet afwachten. Eindelijk kon zij het niet meer in bed uithouden, zij kleepte zich haastig aan en was er niet weinig trotsch op, dat zij dit zonder de hulp van de kindermeid doen kon; als Heintje nu kwam om haar te roepen, dan was zij reeds kant en klaar. In de haast, die zij maakte, vergat Nelly iets wat zij anders nooit vergeten zou, namelijk haar morgengebedje; haar hoofdje was zóo vol van alles wat haar heden wachtte, dat zij er in het geheel niet aan dacht den Gever van al dat goede te danken — ook daarvoor, dat Hij haar weder een jaar had gespaard.

Toen Nelly een half uurtje later aan de ontbijttafel zat, glinsterden hare oogjes van genot. Geen wonder! papa en mama hadden haar verrast met allerlei dingen, waarnaar hun jarig dochtertje reeds zoo lang verlangd had.

„Wat zou nu wel het grootste geschenk zijn, dat je vandaag ontvangen hebt, Nelly?” vroeg papa de kleine jarige.

Nelly bedacht zich eens goed; wat zou ze zeggen, wat was het mooiste geschenk? Die groote pop, dat beeldige prentenboek, dat aardige waschtafeltje, dat.....

„Ik zal je wel eens helpen, Nellylief,” zeide mama. Het geschenk door papa bedoeld is een geschenk, dat vandaag niet alleen geschonken wordt aan ons dochtertje, maar ook aan ons, ja, aan alle arme zondaren. Ga nu maar eens stil zitten, dan zal ik je voorlezen, wat dat is.” Mevrouw van Hall nam den

grooten Bijbel, sloeg het Evangelie van Lukas op en las de Kerstgeschiedenis.

„O! ik weet al, wat papa en u bedoelt!” riep het kleine meisje, toen hare moeder ophield. „Het grootste geschenk is: dat de Heer Jezus geboren is, niet waar mama?”

„Ja Nelly, maar als je dat nu weet, en zoo goed begrijpt wat dit geschenk is, dan moet je daar ook dankbaar voor zijn, den Heer Jezus liefhebben en doen wat Hij wil, dat je doen zult. En de Heer Jezus wil, dat je gehoorzaam bent en dankbaar voor alles wat Hij ook vandaag aan ons kleine dochtertje geeft.”

Nelly werd vuurrood, want zij bedacht zich daar opeens, dat zij gansch en al vergeten had haar morgengebedje te doen. Als mama het eens wist! Nu, als straks het ontbijt was afgelopen, dan zou zij nog eens gauw naar boven, naar haar kamertje, gaan en den Heer danken.

„Nu heb ik een heerlijk plannetje,” zeide papa opeens; „als mama het goed vindt, mag Nelly van morgen met mij mederijden, terwijl ik mijne patienten bezoek; en dan gaan papa en mama vanmiddag met haar mede naar de Kerstfeestviering op de Zondagsschool.” Een glans van blijdschap kwam op Nelly's gezichtje; met papa mederijden in het aardige koetsje: hoe heerlijk! Dit gebeurde bijna nooit, want in de week ging zij naar school en 's zondagsmorgens naar de kinderkerk; hoe prettig, zoo deftig naast papa te zitten en al de huizen te bekijken, waar hij in moest; dan kon hij haar zoo vertellen van de zieke kinderen,

die hij bezocht had! Eens had hij haar meëgenomen naar het kindorziekenhuis, maar Nelly had gevraagd om daar nooit meer heen te gaan, zij had het zoo verschrikkelijk naar gevonden al die bleeke, magere gezichtjes op die witte bedjes te zien.

„Wel, Nelly, wat zeg je er van? Ga je maar gauw aankleeden, want het is al laat geworden en het rijtuig wacht al.”

Papa behoefde haar geen tweemaal te zeggen zich te haasten; in een ommezien had zij haar hoedje opgezot en haar manteltje omgedaan, haar nieuw moefje zou zij ook maar medenemen. — „Dag, mamaatje, tot straks!” en, wip! zat Nelly in het koetsje. „Naar de B-straat!” riep de dokter den koetsier toe en voort ging het over de gladde steenen.

De B-straat was spoedig bereikt en de dokter ging zijn patient bezoeken; Nelly bleef in het rijtuig zitten en vermaakte zich met naar de voorbijgangers te kijken. Spoedig kwam papa de huisdeur uit, hij stapte in 't koetsje, het portier werd dichtgeslagen en voort ging het weer.

„O! papa, papa! kijk eens wat een boel menschen daar staan rond eene kar met steenkolen, zij kijken allemaal naar iets. Kijk toch eens, papa, naar dezen kant!” riep Nelly opeens. De dokter opende het raampje en beval den koetsier stil te houden; juist kwamen er een paar mannen, die het koetsje in de verte hadden zien aankomen, naar den heer van Hall toe.

„O! mijnheer de dokter, hoe gelukkig, dat u juist hier langs komt; er is een groot ongeluk gebeurd;

een klein meisje is door een steenkolenkar overreden, maar zij schijnt nog niet dood te zijn," zeide een der mannen, zijn pet afnemende.

„Blijf stil zitten, Nelly, ik kom dadelijk terug," zeide dokter van Hall en sprong uit het rijtuig. Hij volgde de beide mannen naar de plek, waar de menschen geschaard stonden rondom een klein meisje, dat daar bewusteloos en bloedend nederlag.

„'t Was een ongeluk, mijnheer; wij kwamen hard aanrijden en riepen haar zoo luid wij konden toe uit den weg te gaan, het kind struikelde, gelukkig ging de wagen enkel over haar beentjes — anders was zij zeker dood geweest," verzekerde de koetsier van de kar met steenkolen en wischte zich het zweet van het voorhoofd. De man had zelf een dochtertje thuis omtrent zoo oud als het arme kind, dat daar doodsbleek op de straat lag; stel u eens voor, dat hij zijn Annatje daar zoo eens gevonden had, 't was ontzettend! In een oogenblik wist dokter van Hall wat hem te doen stond; hij nam het bewusteloze kind in zijne armen en droeg het voorzichtig naar het rijtuig. „Dadelijk naar het kinderziekenhuis in de volgende straat!" riep hij den verbaasden koetsier toe.

„O, Papa!" meer kon Nelly niet zeggen, want groote tranen van medelijden met het arme bleeke meisje kwamen in hare oogen.

Het kinderziekenhuis was slechts eene straat verder van de plaats, waar Miesje, want zij was het, door den steenkolenwagen overreden was. De dokter zond Nelly met het rijtuig naar huis; hijzelf bleef langen

Ujd in het ziekenhuis en wendde al de middelen der kunst aan om het arme zwaar gekneusde kind tot bewustzijn te brengen en te doen wat in zijn vermogen was om haar lijden te verzachten.

Toen Miesje na eenige uren de oogen opsloeg, lag zij in een helder wit bedje, in eene groote ruime zaal.

Overal had zij eene stekende pijn; een gevoel van onuitsprokelijke afmatting en zwakheid overviel haar, zij sloot hare oogjes weder en geruimen tijd wist zij van niets. Weken lang zweefde zij tusschen leven en dood, maar de zorgvuldige verpleging deed, onder 's Heeren zegen, wonderen en ten laatste was het gevaar voorbij. Eindelijk kwam zij tot bewustzijn; alhoen nog doodelijk zwak en moe gevoelde zij zich, 't was of hare voetjes geheel verlamd waren, zij kon ze niet bewegen. Waar was zij toch? en hoe was zij daar toch gekomen? Zij herinnerde zich flauw haar tocht naar het kerkhof, op dien Kerstmorgen! Hoe bitter bedroefd zij toen was geweest, hoe zij eindelijk opgestaan was om naar huis te gaan en zij door de straten had geloopt, zonder ergens op te letten, want hare oogjes waren verduisterd door hare tranen en haar arm hartje was tot berstens toe vol; moeder had haar immers niet geantwoord en Miesje bleef nog alleen, geheel alleen! Wat er verder met haar gebeurd, op welke wijze zij onder den steenkolenwagen geraakt en naar dit zachte bedje gebracht was, niets van dit alles stond haar helder voor den geest. Daar aan den muur, vlak over haar bedje, hingen allerlei mooie platen, eene daarvan stelde een herder voor met een lammetje in

de armen en daarachter liepen allemaal schapen, die den herder volgden, omdat hij het lammetje droeg. En het gelaat van den herder! Miesje dacht, dat zij nooit zulk een vriendelijk gezicht gezien had, zij werd niet moede er naar te kijken, en toen ten laatste hare oogjes dichtvielen, droomde zij, dat iemand haar in de armen nam en haar vasthield, juist zooals die Herder op het plaatje het lammetje droeg. Toen zij wakker werd, zat er een jong meisje voor haar bedje, met een zwarte japon aan en een eenvoudig wit mutsje op.

„Zoo ben je wakker, kleine meid! Wat ziet ge nu veel helderder uit uw oogjes; hoe is het met je, doet je beentje nu niet zoo'n pijn meer?” vroeg de jeugdige verpleegster en boog zich zachtjes over het kind heen.

„Ben ik ziek geweest, en hoe ben ik hier gekomen? Waar is buurvrouw; moet ik niet naar haar toe?” vroeg Miesje.

„Neen, arm klein ding, je bent hier in het kinderziekenhuis, waar nog heel veel zieke kindertjes zijn. Als je een beetje beter bent en eens opzit, zult ge wel zien, dat hier allemaal kleine bedjes staan in de zaal en dat daar zieke kindertjes in liggen. Maar nu moet je niet meer spreken, hoor, en een beetje gaan rusten.”

Miesje gehoorzaamde terstond, ofschoon zij nog wel graag even zou gevraagd hebben of zij gauw beter zou worden, of moeder wel wist, dat zij niet meer bij buurvrouw was en of moeder haar hier wel zien kon. Den vriendelijken dokter, die haar elken dag bezocht,

en haar jongdige verpleegster, die haar zoo zacht kon toelukkig „net als moeder”, kreeg zij spoedig hartelijk lief en langzamerhand sterkte Miesje zoo aan, dat zij een uurtje op een dag kon opzitten. Dokter van Hall was nog steeds bevreesd, dat het eene beentje afgezet zou moeten worden en hij deed wat hij kon om het arme kind moed in te spreken.

Bij stukjes en brokjes had Miesje hem alles verteld van moeder en buurvrouw, en, deze onvolledige aanwijzingen volgende, had hij onderzoek laten doen naar vrouw van Achten en haar met het ongeluk van haar ploegkud in kennis gesteld.

IV.

Do lente was voorbijgegaan en men was reeds aan het einde van Juni; het was heerlijk warm weder: een echte zomersche dag.

In den tuin van het kinderziekenhuis, op een schaduwrrijk plokje, lag Miesje in een grooten stoel; de vrouw van den dokter was bewaarheid geworden, haar eene beentje was afgezet en dit had haar verzwakt gestel zoo aangegrepen, dat niemand die haar zag er aan twijfelde, dat zij het kinderziekenhuis ooit op andere wijze zou verlaten dan om gebracht te worden naar hare laatste rustplaats. Doodsbleek en teer lag zij daar en toch was er een opgeruimde trek op haar mager gezichtje, want zij lag daar niet alleen, neen, naast haar zat op een laag stoeltje onze oude bekende,

Nelly! Nooit had Nelly dien gedenkwaardigen dag vergeten waarop Miesje zoo bleek en bloedend in het koetsje gedragen was; bitter had zij geschreid, toen papa thuis kwam en haar vertelde, dat het kleine meisje zoo heel erg ziek was. Voordat zij dien avond naar bed ging, had zij aan den Heer Jezus gezegd, dat zij dien morgen zoo heel ondankbaar geweest was, omdat zij vergeten had Hem voor alles te danken en ook had zij zoo dringend gevraagd of de Heer Jezus het arme kindje beter wilde maken. Toen papa den volgenden morgen uit het kinderziekenhuis kwam, had Nelly terstond gevraagd of het kind niet reeds een beetje beter was? Wat eene teleurstelling, dat het weken en weken duurde, eer Miesje buiten gevaar was, maar toen! welk een blijdschap, dat zij eindelijk iets beter werd: de Heer Jezus had dus haar gebed verhoord! Hoe smeekte zij papa en mama om met haar Miesje te gaan bezoeken, zij zou het niet meer akelig vinden bij die zieke kinderen, zij wilde volstrekt het kranke meisje zien. Eerst was mama een paar malen met Nelly medegegaan en hadden zij samen het kind wat vruchten en bloemen gebracht, maar toen Miesje zoo ver beter was, dat zij bij zacht weder in den tuin mocht liggen, had Nelly gevraagd of zij 's Woensdags en 's Zaterdagmiddags haar mocht gaan voorlezen uit al hare mooie prentenboeken.

Dokter van Hall en zijne vrouw waren innig verblijd, dat hun dochttertje zulk eene liefde en belangstelling toonde voor de arme kleine, en bijna elken Woensdag en Zaterdagmiddag, als het mooi weer was, bracht

de dokter Nelly met zijn koetsje naar het kinderziekenhuis en kwam hij haar een paar uurtjes later weer halen.

Zoo zaten zij ook weer samen op dien schoonen Junidag; Nelly las een mooi verhaaltje voor en Miesje luisterde met zooveel belangstelling, dat zij niet bemerkte, dat eene dame den tuin inkwam, gevolgd door eene der verpleegsters. Het was Nelly's mama, die haar dochtertje kwam halen, want de dokter moest naar een geheel anderen kant van de stad en hij zou pas heel laat thuiskomen. Daar keek Nelly van haar boek op en zag mama aankomen; met een kreet van blijdschap vloog zij naar haar toe en sloeg beide armen om den hals harer moeder. Een pijnlijke trek kwam op Miesjes gezichtje, zij wendde het hoofdje naar den anderen kant en twee dikke tranen rolden langs hare wangen. Niemand had het gezien, want Miesje had de tranen weggeveegd, toen mevrouw van Hall zich over haar heen boog, het bleeke gezichtje kustte en met de hand haar hoofdje streelde. Het kind trilde en weer stonden haar de tranen in de oogen.

„Net als moeder deed,” fluisterde zij zacht. Mevrouw van Hall ging naast haar zitten en nam Miesjes magere handjes in de hare. „Vertel mij eens wat van je moeder, mijn lieve kind,” zeide zij, „ik zou zoo graag eens iets van die lieve moeder hooren.”

Miesjes gezichtje klaarde geheel op; over moeder spreken dat deed zij zoo graag, zij begon dadelijk en het deed haar arm hartje onuitsprekelijk veel goed aan de lieve dame te vertellen van dien laatsten

avond met moeder, van de lange weken bij buurvrouw, van dien Kerstavond, toen zij door het venster al die mooie dingen gezien en dat heerlijke lied gehoord had. Zij wilde zoo gaarne weten, wat het lied toch beteekende, want, voordat moeder stierf, had zij ook gezegd: „vrede” en „welbehagen.”

„Welk lied was het?” vroeg mevrouw van Hall. „Ik hoorde: „Eere zij God,” en dan „vrede en welbehagen,” alles heb ik niet kunnen onthouden,” antwoordde het kind. „Wat beteekent het lied en waarom zongen zij dat?”

„Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” zeide Nelly's mama zachtjes. „Dit is het lied, dat de engelen zongen in den heerlijken Kerstnacht, toen de Heer Jezus op aarde kwam.”

„Maar wat beteekent het en waarom was moeder er zoo blij meê?” vroeg Miesje weer. Nu begon mevrouw van Hall haar langzaam en duidelijk te verhalen, hoe de engelen Gode lof en eer toezongen, omdat Hij toonde een welbehagen te hebben in de menschen, daar Hij alzoo lief de wereld had, dat Hij Zijnen eeniggeborenen Zoon, Jezus Christus, op de aarde zond, Wiens komst vrede zou brengen aan allen die Hem liefhebben. Zeker had Nelly's mama Miesje reeds eerder gesproken over den Heiland, maar de bezoeken, die zij tot nu toe aan het zieke kind had gebracht, hadden, om verschillende redenen, nooit heel lang kunnen duren, zoodat hetgeen zij nu vertelde grootendeels nieuw voor haar was.

Gretig luisterde Miesje toe; dat was nog mooier dan de geschiedenis van het Kind Jezus, zooals moeder die vertelde; lang nog nadat mevrouw van Hall en Nelly waren vertrokken, lag zij over het gehoorde na te denken; hoe verlangde zij naar den volgenden Zondag, want dan zou mevrouw terugkomen en haar nog meer vertellen van den Heiland der wereld.

Den volgenden Zondag kwam mevrouw van Hall werkelijk, en nog heel dikwijls na dien tijd vertelde zij Miesje van den Heer Jezus: dien goeden Herder, Die ook haar zocht en ook haar in Zijne armen wilde nemen, als zij tot Hem de toevlucht nam, Hem hare zonden beled en oprecht begeerde Zijn schaapje te zijn. Met welke andere oogen zag het kind dien vriendelijken Herder op de plaat aan, nu zij wist, dat met dien goeden Herder de Heer Jezus bedoeld werd, Die op aarde kinderen in Zijne armen had genomen.

Als Nelly's Woensdags en's Zaterdagmiddags kwam voorlezen, dan vroeg Miesje voortaan vaak om van den Heer Jezus te lezen en daar Nelly natuurlijk veel meer wist dan het zieke kind, kon zij haar veel van Hem vertellen. Zoo ging de zomer voorbij; de herfst kwam, de bladeren vielen af, en toen het weer winter geworden was, vroeg Miesje niet meer, zooals zij zoo dikwijls had gedaan: „wanneer zij weer beter zou zijn?” of „wanneer zij weer naar moeders graf mocht gaan?” want het kind werd zwakker en zwakker en zij hoopte, dat zij nu spoedig bij den Heer Jezus zou wezen en moeder in den hemel zou terugzien.

„Nu nog drie weekjes, Miesje, dan is het Kerst-

feest en mijn verjaardag," zeide Nelly op een Woensdagmiddag, toen zij weer in het Kinderziekenhuis was gekomen. „En dan... hebt ge wel eens eene Kerstfeestviering bijgewoond?"

„O, neen!" antwoordde Miesje. „Maar ik heb wel eens heel eventjes door het venster gekeken, toen men bezig was het Kerstfeest te vieren, wat zongen ze toch mooi!"

„Zoudt ge wel eens eene Kerstfeestviering willen bijwonen?" vroeg Nelly weer.

Miesjes oogen begonnen te glinsteren: bij het feest zijn — net als die gelukkige kinderen en dan dat lied nog eens te hooren, wat zou dat heerlijk zijn!

„Nu, ik weet wat," zeide Nelly, nadat zij een oogenblikje nagedacht had; „ik zal aan mama vragen.... maar dat kan ik je nu nog niet zeggen, wees maar niet erg nieuwsgierig; Zaterdag kom ik weer bij je, hoor!" en met een hartelijken kus nam zij afscheid.

„O, mama!" riep Nelly, toen zij thuis kwam; „nu weet ik in eens, wat ik hebben wil op mijn verjaardag;" zij fluisterde hare moeder iets in het oor: „Mag het, mama, mag het?"

Mevrouw van Hall beloofde er met papa over te zullen spreken. Hoe groot was Nelly's vreugde, toen zij den volgenden morgen hoorde, dat papa haar plannetje goedgekeurd had. Welk plannetje? Wel, Nelly wilde met hare vriendinnetjes allerlei aardige dingen in orde maken, gekleurde teksten opplakken en platen uitknippen, — en op Kerstavond Miesje, heel warm ingepakt, in een rijtuig naar haar huis

laten brengen. Wat zou zij blij zijn, als zij al die mooie dingen zag, die Nelly voor haar had gemaakt! Er was nog eene verrassing voor het zieke kind: Nelly en hare vriendinnetjes van de Zondagsschool zouden nog eens het lied zingen, dat Miesje zoo mooi gevonden had: het lied der engelen: „Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

Nooit zou Nelly dien glans van geluk vergeten, die er op Miesjes gezichtje kwam, toen zij hoorde, wat haar op Kerstavond te wachten stond. Naar Nelly's huis gaan, zoo'n mooi groot huis, waar zeker heel veel lichten brandden en waar het stellig net zoo mooi en heerlijk was als in de kamer, die zij verleden jaar gezien had, 't was haast te heerlijk om te gelooven! „En dan zal papa heel mooi vertellen van den Heer Jezus,” had Nelly gezegd en Miesje had daarbij gelucht, hoe heerlijk het was dat zij nu zoo goed wist, wat het Kerstfeest beteekende en waarom de engelen zezongen hadden in dien heiligen Kerstnacht.

„O, was het maar Kerstfeest!” dacht het zieke kind elken morgen als zij wakker werd; zij was blijde als er maar weer een dag om was, en niets vond zij prettiger dan dat Nelly haar kwam vertellen, wat mama en zij wel klaarmaakten voor dien heerlijken avond, hoe de zaal er uit zou zien en nog vele dingen meer.

Nog slechts één weekje en dan zou het Kerstfeest zijn en zou Miesje al die heerlijke dingen zien; maar de Hemelsche Vader wilde het anders, nog veel heer-

lijker dingen had Hij voor haar bercid. Toen Nelly dien Woensdagmorgen weer met hare mama bij Miesje kwam, zeide de verpleegster haar, dat het kind dien nacht hevige koorts had gehad en zoo afgemat en verzwakt was, dat haar lijden wel spoedig geleden zou zijn. Nelly vond toch juist, dat haar vriendinnetje er zoo goed uit zag, wat gloeiden hare anders zoo bleeke wangen en wat schitterden hare oogjes! Zoodra zij Nelly's mama zag, strekte zij haar magor handje uit en lachte de beide bezoeksters vriendelijk toe.

„Nog maar één weekje, Mies,” fluisterde Nelly haar bij 't heengaan in het oor, want van blijven was geen sprake, zoo zwak en afgetobt was het arme stum-pertje.

„Nelly, kind, ik vrees, dat het eene groote teleurstelling voor je zal zijn,” zoide de dokter een paar dagen later, toen hij van zijne bezoeken thuis kwam. „Miesje zal hier niet kunnen komen om het Kerstfeest te vieren, zij is zoo erg ziek en heeft weer zuik eene hevige pijn gehad.”

Nelly's oogjes stonden vol tranen. „Laten wij dan wachten totdat zij beter is, papa,” zoide zij met oen bevend stemmetje.

„Wachten tot zij beter is? Hoor eens, Nelly, kom eens dicht bij mij zitten en luister dan eens goed naar mij. Zoudt ge niet heel erg blij zijn, als je eens wist, dat er iemand was die maken kon, dat Miesje weer heelemaal beter werd en even gezond en vroolijk als jij? Zoudt ge dit niet prettig vinden?”

„Maar papa, hoe kunt u nu zoo iets vragen! Als

Miesje loopen en springen kon net als ik: dat zou immers heerlijk zijn!"

"Ja maar, Nelly, als die iemand die haar beter wilde maken nu eens zeide: „Ik kan dat zieke kindje niet genezen, wanneer ik haar niet mee neem naar mijn huis en als ik dat doe — dan zal Nelly haar misschien in langen tijd niet zien, maar eenmaal zullen die twee, die zooveel van elkander hielden, weer bij elkander komen: wat zoudt ge dan kiezen? Miesje altijd bij je louden: ziek, bleek en moe als zij nu is of haar laten heengaan om haar eenmaal terug te zien, verlost en bevrijd van al die smart en pijn, die zij nu zoo geduldig draagt?"

"Miesje in langen tijd niet zien dat zou ik heel naar vinden," antwoordde Nelly langzaam „maar natuurlijk zou ik veel liever eene poos wachten en haar dan hoolemaal beter terug zien."

"Welnu, Nelly, die Iemand die haar beter kan maken is de Heer Jezus, Die haar opnemen zal in Zijn heerlijken hemel; niet omdat Hij haar op aarde niet genezen kan, maar omdat Hij haar daár veel gelukkiger wil maken dan het arme moederlooze kind hier ooit op aarde wezen kan. Schrei zoo niet, Nelly lief, straks gaat ge nog eens met mama naar Miesje toe. Zij heeft zoo verlangd je nog eens te zien; zij weet heel goed, dat zij het Kerstfeest bij den Heiland voren zal en zij is er heel blij om, want zij heeft mij verteld, dat zij bij Hem vergeving gezocht en gevonden heeft en het spijt haar alleen maar, dat zij niet mee kunt gaan. Als zij nu ziet, dat je zoo ge-

schreid hebt, dan zal haar dit zoo bedroefd maken; droog nu je traantjes, want daar komt mama al aan om je mede te nemen naar je vriendinnetje."

Nelly droogde hare tranen en hield zich zoo ferm als zij kon, maar toen zij daar met mama bij Miesjes bedje stond en het zieke kind met groote inspanning haar bevend, klam handje oplichtte en het in Nelly's hand legde, begon Nelly's lipje te beven, snik-kend boog zij zich over haar vriendinnetje heen en riep hartstochtelijk: „O! Mies, ga niet heen, ik wil wel blijde zijn, dat je beter wordt en nooit meer pijn hebt maar, maar . . . .

„Niet schreien, Nelly, ik ben zoo blij, dat ik naar den hemel ga — waar moeder ook is. Ik ben zoo moe en alles doet zoo'n pijn, maar je mama heeft gezegd, dat de Heer Jezus mij vast zal houden, net als het lammetje op de plaat. Ik ben nu niet bang meer om te sterven, want Hij heeft mij al mijne zonden vergeven, ook dat ik weggelopen ben van buurvrouw, zonder het haar te vragen. Geef mij nu nog een kus Nelly — ik ga wat slapen — ik ben zoo moe."

Mevrouw van Hall drukte een kus op het klamme voorhoofdje van het naar lucht hijgende kind en nam zachtjes de schreiende Nelly mede.

Fluisterend vertelde de verpleegster haar, dat het nu wel spoedig zou afloopen, hoogst waarschijnlijk zou het arme kind den nacht niet meer halen.

Het liep toch niet zoo spoedig af als men gedacht had, nog een paar dagen leed Miesje veel en ze was af en toe zonder bewustzijn. Den dag vóór het Kerst-

feest keerde het bewustzijn weer, en klaagde zij alleen maar, dat zij o! zoo moe was; zij sprak niet veel en lag den ganschen dag heel stil, maar toen de nacht aanbrak werd zij onrustiger, de benauwdheden kwamen terug en eene hevige koorts sloopte de laatste weinige krachten van haar moegestreden zwak lichaampje.

Eindelijk ging de koorts af en lag Miesje in den ochtendstond langen tijd zóó stil, dat de verpleegster, die bij haar gewaakt had, meende, dat alles reeds voorbij was, doch terwijl zij zich over het bleeke gezichtje heenboog, openden de lieve oogen zich nog eenmaal.

„Hoort zij zingen, de engelen, vrede, -- welbehagen -- moeder! -- moeder!” fluisterde zij bijna onhoorbaar; .... nog een flauw zuchtje en het kind was verlost van alle smart en pijn. Langs een moeilijken, pijnlijken weg had de goede Herder zijn moederloos schaapje geleid, maar het einde was vrede, geluk, zaligheid, want Hij Zelf had het lammetje in Zijne armen gedragen door de donkere doodsvallei heen naar het Huis met de vele woningen, waar ook voor haar een plaatsje was bereid. Daarboven in den hemel kon zij mede instemmen met het lied der Engelen, dat voor achttien eeuwen weerklonken heeft in de velden van Efratha: „Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

.....
En Nelly? Nooit vergat zij het armo weesje en de

nagedachtenis van het kind, dat zoo geduldig geleden en gestreden had, was haar tot grooten zegen. Niet op eens leerde zij hare zelfzucht bestrijden en dankbaar zijn aan den Heer voor alles wat zij zoo onverdiend genoot boven zoovele kinderen en menschen; want, dat het heel moeilijk is een gebrek af te leeren, waaraan wij om zoo te zeggen gewoon zijn geraakt, weten wij allen. Maar Nelly wist, Wien zij om hulp moest vragen — en wanneer wij nu, evenals zij, weten, Wie ons helpen wil als onze eigene krachten te kort schieten, dan zullen wij ook ondervinden, wat Nelly, ondervond, namelijk dit: dat wij nooit tevergeefs zullen vragen: „Heer help ons,” als het ons werkelijk ernst is te leven naar den wil en tot eer van dien Heiland, Die ook voor ons Zijn hemel verliet en bij Wiens geboorte in Bethlehems stal de engelen zongen: „Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”
